

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: J. F., narozená „X“, státní příslušnost Německo,
bytem „X“,
zastoupená JUDr. Pavlem Brachem, advokátem,
sídlem Klapálkova 3132/4, 149 00 Praha 4 - Chodov,

proti
žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje, Odbor dopravy a silničního
hospodářství,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 12. 2016, č. j. 5504/DS/2016, JID:
183769/KUUK,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Krajského úřadu Ústeckého

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

kraje, Odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 7. 12. 2016, č. j. 5504/DS/2016, JID: 183769/KUUK, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Městského úřadu v Bílině, Odboru dopravy (dále jen správní orgán I. stupně) ze dne 18. 10. 2016, č. j. MUBI 42473/2016, sp. zn. MUBI 41351/2015/OD/Ne, jímž bylo podle § 94 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), žalobkyni odňato řidičské oprávnění skupiny „AM, B1, B“ vydané dne 23. 2. 2015, a to z důvodu nesplnění podmínky stanovené v § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu v návaznosti na § 2 písm. hh) téhož zákona. Současně se žalobkyně domáhala, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a aby soud uložil žalovanému povinnost uhradit jí náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně nejprve přestřela dosavadní průběh správního řízení, kdy zmínila, že výše citovaným rozhodnutím správního orgánu I. stupně jí byla ve smyslu § 129 odst. 2 zákona o silničním provozu uložena povinnost odevzdat do 5 pracovních dnů od právní moci daného rozhodnutí řidičský průkaz ev. č. „X“. Vůči danému rozhodnutí ze dne 18. 10. 2016 sice žalobkyně podala odvolání, ovšem žalovaný zaujal obdobnou argumentaci jako správní orgán I. stupně, s níž žalobkyně kategoricky nesouhlasí. Žalobkyně v první řadě nesouhlasila s tím, že pokud se správní orgán spokojil ve správním řízení o udělení řidičského oprávnění s důkazy žalobkyní předloženými s tím, že splňují podmínky dle § 82 a § 92 odst. 4 zákona o silničním provozu, na jejichž základě pak bylo žalobkyni řidičské oprávnění uděleno, tak nemůže správní orgán I. stupně posléze tyto důkazy v nově vyvolaném správním řízení považovat za zcela nedostačující. Dokumenty předložené žalobkyní, které správní orgán vyhodnotil jako dostačující pro udělení řidičského oprávnění, byly přitom: doklad o odborné a zdravotní způsobilosti, doklad totožnosti vydaný v Německu, potvrzení o pobytu vydané Ministerstvem vnitra č. „X“, nájemní smlouva na obytný prostor pro jednu osobu, výpis ze živnostenského rejstříku, výpis z katastru nemovitostí, doklad o zaplacení poplatku za komunální odpad, čestné prohlášení o neudělení zákazu v řízení motorových vozidel, úrazové pojištění, nájemní smlouva na pronájem kanceláře a věrnostní karta do obchodního řetězce MAKRO. Správní orgán I. stupně žádné další dokumenty v původním správním řízení o udělení řidičského oprávnění nepožadoval, a proto je možné uzavřít, že žalobkyně podmínky pro udělení řidičského oprávnění, tedy i podmínku obvyklého bydliště, v době rozhodné, tedy v době udělování řidičského oprávnění, splnila.
3. V návaznosti na právě uvedené žalobkyně namítla, že § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu nemůže obstát v právním a demokratickém státě, když toto ustanovení bez jakýchkoliv doplňujících výkladových pravidel *de facto* porušuje zásadu *res iudicata*, prolamuje základní zásady správního řízení zakotvené v § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Dané ustanovení umožňuje rovněž správním orgánům narušování výkonu práv a povinností státní moci, umožňuje i pozdější zpochybňování a prolomení pravomocných rozhodnutí správních orgánů a může být zneužito v neprospěch účastníka řízení, což se v případě žalobkyně stalo, když bylo užito v rozporu s § 2 odst. 3 správního řádu, také v rozporu s čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a také i v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky. V daném případě navíc došlo k použití § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu na základě jakéhosi podnětu zahraničního orgánu, kdy žalobkyně ani nikdy nebyla

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

seznámena s listinnou podobou tohoto podnětu ani s jeho konkrétním obsahem, což považovala za nepřípustný zásah do nezávislosti výkonu státní správy.

4. Podotkla, že argumentace žalovaného (pozn. soudu – žalobkyně měla zřejmě na mysli správní orgán I. stupně) týkající se toho, že výsledky pobytových kontrol provedených v minulosti cizineckou policií na území České republiky ukázaly, že pochybnosti německého správního orgánu jsou oprávněné, nemůže obstát, jelikož se předmětné pobytové kontroly týkají zcela jiných řízení a rozhodně se netýkaly žalobkyně. Stejně tak je dle žalobkyně nutno přistupovat k tvrzení žalovaného, že existují ve Spolkové republice Německo nebo v Rakousku agentury, které za určitý poplatek garantují občanům těchto zemí, že jim v České republice zajistí získání řidičského oprávnění. Žalobkyni nebylo jasné, jak toto mohou být stěžejní argumenty žalovaného (pozn. soudu – žalobkyně měla zřejmě na mysli správní orgán I. stupně) pro zahájení řízení o odnětí jejího řidičského oprávnění a *de facto* i hlavní důvody pro rozhodnutí ve věci.
5. Žalobkyně zásadně nesouhlasila s tím, aby správní orgán I. stupně aplikoval § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu k případné nápravě svých pochybení, která by v daném případě měla vyplývat z volného hodnocení důkazů správním orgánem, přičemž je otázkou, zda k nějakému pochybení vůbec došlo. Předmětné správní řízení bylo zahájeno z moci úřední, a proto bylo na správním orgánu I. stupně, aby předložil důkazy prokazující, že žalobkyně nesplňovala při udělení řidičského oprávnění podmínky uvedené v § 82 zákona o silničním provozu. Byla toho názoru, že je nemyslitelné, aby správní orgán I. stupně nabyt podezření, že důkazy předložené v původním správním řízení o udělení řidičského oprávnění neposoudil správně, resp. neposoudil je v souladu s názorem či domněnkou zahraničního správního orgánu – Spolkového úřadu pro nákladní dopravu a řidiče ve Flensburgu, a na základě toho pak vyvolal z moci úřední další řízení, v němž po žalobkyni požadoval doložit další důkazy prokazující její trvalé bydliště v době udělení řidičského oprávnění. Žalovaná strana mohla přistoupit k zahájení řízení o odnětí řidičského oprávnění jen za situace, pokud sám správní orgán měl ve smyslu § 6 odst. 2 správního řádu obstarány jednoznačné důkazy o tom, že žalobkyně nemá na území České republiky obvyklé bydliště. Za takový důkaz nelze považovat podnět cizího správního orgánu k přezkoumání rozhodnutí o udělení řidičského oprávnění, když ze správního spisu nevyplývá, že by správní orgán I. stupně disponoval takovým důkazem, z něhož by bylo patrné, že podmínka dle § 82 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu nebyla k datu podání žádosti žalobkyně o udělení řidičského oprávnění splněna.
6. Správní orgán I. stupně neměl právo žalobkyni v novém správním řízení opětovně vyzývat, aby svůj obvyklý pobyt znovu prokazovala, když tak učinila v rámci správního řízení o udělení řidičského oprávnění, které jí bylo uděleno. Žalobkyně byla přesvědčena o tom, že § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu nelze vykládat jako nové správní řízení o žádosti o udělení řidičského oprávnění, když představuje jen korektiv toho, co je třeba změnit, pokud je podloženo, že podmínky pro udělení řidičského oprávnění nebyly splněny již v době podání žádosti, což nebyl případ žalobkyně. Žalobkyně trvala na tom, že po udělení řidičského oprávnění neměla povinnost opětovně prokazovat, že na území České republiky skutečně bydlí, když tuto povinnost již jednou splnila, a bylo nadbytečné trvat na plnění takovéto povinnosti. Žalobkyně namítla, že žalovaný nesprávně argumentuje, že již v nalézacím řízení primárně nedoložila obvyklé bydliště osobními vazbami, jako jsou např. soužití ve společné domácnosti, rodinné vazby, vlastnictví či nájem nemovitosti. Žalobkyně nájemní smlouvu dokládala spolu s dalšími dokumenty prokazujícími její obvyklé bydliště na území České republiky v době podání žádosti o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

udělení řidičského oprávnění. Vedle toho žalobkyně doložila i své pracovní vazby k České republice, a to zejména živnostenským listem.

7. Žalobkyně závěrem navrhl, aby zdejší soud podal návrh Ústavnímu soudu na zrušení § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Měla za to, že správní orgány pomínuly ústavně právní konsekvence předmětného řízení. Nezvažily, zda uvedený postup nezasahuje do základních práv a svobod žalobkyně a zda tím správní orgány nezneužily svou moc v rozporu s Ústavou České republiky a Listinou základních práv a svobod. S ohledem na zachování dobré víry v rozhodnutí vydaná správními orgány nesmí docházet k excesům správních orgánů, které mohou kdykoliv zkoumat podklady pro vydání řidičského oprávnění a rozhodovat na základě týchž podkladů v neprospěch účastníka řízení. Napadené ustanovení má retroaktivní účinky neočekávatelných a nepředvídatelných rozměrů. Správní orgány nerozhodují na základě skutečností, které nastaly až po udělení řidičského oprávnění, ale mohou kdykoliv znovu zkoumat splnění podmínek, které se zkoumají již v řízení o jeho udělení. Oproti obnově řízení či přezkumnému řízení jde o institut časově nijak neomezený, a lze jej proto použít kdykoliv i po uplynutí mnoha let. Přitom nemusí jít jen o podmínku obvyklého bydliště. Pro nikoho zde tudíž není garantována dobrá víra v řidičský průkaz, když řízení podle uvedeného ustanovení lze zahájit ve vztahu ke komukoliv, má-li správní orgán jakékoliv podezření. Správní orgán se může bez časového omezení rozmyslet a žádat, aby účastník řízení doložil skutečnosti v materiálním smyslu, že v době udělení řidičského oprávnění splňoval zákonné podmínky. Žalobkyně považovala tento institut v demokratickém právním státě za nesystémový, neočekávatelný a narušující stabilitu v právních vztazích. Zdůraznila, že důvody pro zahájení řízení nejsou v § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu ani obecně postaveny najisto, neboť se nevyžadují jako u přezkumného řízení „*pochybnosti o tom, že rozhodnutí není v souladu s právními předpisy*“. Z toho dovodila, že pokud se správní orgán z různých důvodů rozhodne, že kdykoli prolisuje nějaké správní spisy a bez rozumného důvodu se rozhodne pro zahájení řízení o odnětí řidičského oprávnění, vymyká se takové jednání ústavní premise zákazu zneužití moci a zásadě služby veřejné správy veřejnosti. Nadto byla toho názoru, že se v řízení o odnětí řidičského oprávnění vyžaduje aktivní spolupráce dotčené osoby, resp. obrana proti i často absentujícímu podezření správního orgánu, že držitel řidičského oprávnění nesplnil podmínky pro jeho udělení, což je nespornou výhodou správního orgánu, neboť ten, pokud by postupoval podle § 94 odst. 1 či § 100 odst. 1 správního řádu, musel by - na rozdíl od řízení podle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu - dotčenému účastníku řízení prokazovat nesplnění podmínek pro udělení řidičského oprávnění.

Vyjádření žalovaného k žalobě

8. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. K věci uvedl, že žalobkyni muselo být ze zahájení předmětného řízení zcela zřejmé, v jaké věci a na základě jakých ustanovení se řízení vede a že jsou zde nesporné pochybnosti o naplnění zákonných podmínek, na základě kterých jí bylo řidičské oprávnění uděleno, přičemž žalobkyně byla řádně vyzvána k doložení dalších skutečností. Žalovaný položil otázku, jak by jinak mohl správní orgán I. stupně zjistit v daném případě skutkový stav než tím, že žalobkyni řádně vyzve k doložení podkladů, které jednoznačně prokážou naplnění zákonných podmínek; žalovaný si sám svým prověřováním příslušný doklad nevytvoří. Považoval za nesporné, že správní orgány mohou některé věci prověřit (faktické užívání nemovitosti, dotaz na pronajímatele, namátková kontrola pobytu apod.), nicméně prokázání zásadních skutečností, které musí Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

být ze zákona o silničním provozu striktně naplněny, je na žadateli a bez prokázání naplnění těchto podmínek je jakékoliv další ověření zcela irrelevantní. Nesouhlasil s tím, že by neprokázal zhola nic v nezákonnosti udělení řidičského oprávnění, když ve svém rozhodnutí řádně zdůvodnil, proč jednotlivé podklady k prokázání obvyklého bydliště žalobkyně neobstojí.

Správní spis

9. Z obsahu správního spisu soud zjistil pro posouzení věci následující podstatné skutečnosti. Dne 23. 2. 2015 podala žalobkyně žádost o udělení řidičského oprávnění pro skupiny vozidel „AM, B1 a B“, ve které jako své obvyklé bydliště uvedla adresu „X“. K žádosti doložila doklad o odborné a zdravotní způsobilosti, doklad totožnosti vydaný v Německu, potvrzení o pobytu vydané Ministerstvem vnitra č. „X“, nájemní smlouvu na obytný prostor pro jednu osobu, výpis ze živnostenského rejstříku, výpis z katastru nemovitostí, doklad o zaplacení poplatku za komunální odpad, čestné prohlášení o neudělení zákazu v řízení motorových vozidel a smlouvu o úrazovém pojištění. Dne 4. 3. 2015 jí byl vydán řidičský průkaz č. „X“.
10. Dopisem ze dne 13. 8. 2015 se na správní orgán I. stupně obrátilo Ministerstvo dopravy dopisem nazvaným Žádost o prověření řidičského průkazu – zaslání dotazníků SRN k vyplnění; v tomto podání ministerstvo uvedlo, že obdrželo žádost Spolkového úřadu pro nákladní dopravu a řidiče ve Flensburgu, která byla zpracována formou dotazníku, o prověření řidičských průkazů 5 osob, mezi nimiž byla i žalobkyně. Oznámením ze dne 6. 11. 2015 zahájil správní orgán I. stupně řízení o odnětí řidičského oprávnění, přičemž žalobkyně byla současně vyzvána k tomu, aby ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení doložila další dokumenty, kterými může prokázat přechodný pobyt, osobní a profesní vazby k České republice. Žalobkyně následně doložila smlouvu o nájmu prostoru sloužícího k podnikání ze dne 1. 6. 2014 a věrnostní kartu obchodního řetězce Makro. Následně byla žalobkyně vyzvána k seznámení se s podklady rozhodnutí, na což nijak nereagovala. Dne 18. 10. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. MUBI 42473/2016, sp. zn. MUBI 41351/2015/OD/Ne, jímž žalobkyni odňal řidičské oprávnění skupiny „AM, B1, B“. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně prostřednictvím svého právního zástupce odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem od prvopočátku souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu, nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

13. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není z pohledu uplatněných žalobních námitek důvodná.
14. Soud se nejprve zabýval požadavkem žalobkyně na to, aby zdejší soud předložil Ústavnímu soudu návrh na zrušení § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. V tomto ustanovení je zakotveno, že příslušný obecní úřad s rozšířenou působností odejme řidičské oprávnění v situaci, kdy jeho držitel nesplňoval při udělení řidičského oprávnění podmínky uvedené v § 82 zákona o silničním provozu (mezi něž mj. patří obvyklé bydliště na území České republiky) s tím, že v případě nesplnění podmínky uvedené v § 82 odst. 1 písm. d), tj. podmínky obvyklého bydliště na území České republiky či alespoň šestiměsíčního studia v České republice, se řidičské oprávnění neodejme, pokud v řízení vyjde najevo, že držitel řidičského oprávnění již tuto podmínku splňuje.
15. Zdejší soud již v rozsudku ze dne 7. 6. 2018, č. j. 15 A 194/2016-40, který se týkal právně a skutkově totožné věci právě, konstatoval, že z „*předestřené dikce ust. § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu vyplývá, že zákonodárce zakotvil možnost odnětí řidičského oprávnění ve správním řízení, které je správním orgánem zahajováno z moci úřední, v situacích, kdy dodatečně vyjde najevo, že žadatel již při udělení řidičského oprávnění nesplňoval podmínky pro jeho udělení uvedené v ust. § 82 (mezi něž mj. patří obvyklé bydliště na území České republiky) s tím, že v případě nesplnění podmínky obvyklého bydliště na území České republiky či alespoň šestiměsíčního studia v České republice se však řidičské oprávnění neodejme, pokud v řízení vyjde dodatečně najevo, že držitel řidičského oprávnění v mezidobí již tuto podmínku splňuje. Daná úprava představuje speciální úpravu ve vztahu k obnově řízení zakotvené ve správním řádu. Oproti obnově řízení se jedná o ustanovení velmi přísné, neboť v případě ust. § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu zákonodárce nestanovil žádné omezující propadné lhůty, a k zahájení řízení a následnému odnětí řidičského oprávnění tak může dojít v zásadě kdykoliv, bez ohledu na to, jaká doba již od udělení řidičského oprávnění uplynula. Je tomu tak proto, že je zde dán pochopitelný silný veřejný zájem na zajištění bezpečnosti silničního provozu, kdy tento veřejný zájem je formulován nejen na tuzemské zákonné úrovni – viz zákon o silničním provozu, nýbrž i na úrovni evropské legislativy – viz Směrnice [směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/126/ES ze dne 20. 12. 2006 o řidičských průkazech (dále jen „Směrnice“)], kdy je dán celospolečenský a celoevropský zájem na tom, aby se zabránilo v tzv. turistice za řidičskými průkazy v rámci zemí Evropské unie ze strany osob, které ve své domovské zemi přišly z rozličných důvodů (velmi často pro spáchání deliktního jednání na úseku dopravy) o své řidičské oprávnění.“*
1. K otázce protiústavnosti a možné nepřipustné retroaktivitě § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu se vyjádřil též Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 19. 2. 2019, č. j. 6 As 210/2018-39, www.nssoud.cz, kterým zamítl kasační stížnost podanou proti rozsudku zdejšího soudu č. j. 15 A 194/2016-40. Nejvyšší správní soud konstatoval, že „... k odnětí řidičského oprávnění dochází s účinky *ex nunc*, nikoliv *ex tunc*. Nezpůsobuje tedy retroaktivní účinky, neočekávatelných a nepředvídatelných rozměrů, jak se domnívá stěžovatel. ... Nelze odhlédnout od skutečnosti, že ustanovení § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu může dopadat na celou řadu situací, v nichž se prokáže, že držitel řidičského oprávnění nesplňoval v době jeho udělení zákonem stanovené požadavky. Řidičské oprávnění tak může být

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

například i odebráno osobě, které byl v jiném členském státě EU udělen zákaz řízení, a to i na dlouhou dobu. Po tuto dobu by pak neměla správním orgánům bránit jakákoliv jiná lhůta v odebrání nezákonně uděleného řidičského oprávnění, pokud se o zákazu řízení (či obdobném opatření) dozví. Účelem těchto opatření však není toliko implementace požadavků plynoucích z práva EU ..., ani toliko formální ochrana zákonnosti, tj. náprava situace, kdy správní orgán zjevně v rozporu se zákonem udělil řidičské oprávnění osobě, která nesplňovala podmínky pro jeho vydání. Je třeba si uvědomit, že oním výchozím a nejobecnějším účelem opatření upraveného v § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu je v maximální možné míře zajistit bezpečnost silničního provozu, tj. eliminovat i takové situace, kdy by se stala účastníkem silničního provozu na základě udělení řidičského oprávnění osoba, která nesplňovala zákonné podmínky, tj. například byla v jiném členském státě dočasně (byť s ohledem na tamější vnitrostátní pravidla třeba i dlouhodobě) zbavena řidičského oprávnění (viz požadavek dle § 82 odst. 2 zákona o silničním provozu), avšak v době udělení řidičského oprávnění v ČR nebyla tato skutečnost známa. Podle Nejvyššího správního soudu tedy lze identifikovat obzvláště silný veřejný zájem, který aprobuje opatření upravené v ustanovení § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, tj. aby v případě takového dodatečného zjištění existovala možnost řidičské oprávnění odejmout, a to bez konkrétního časového omezení pro tento postup. Uvedené ustanovení tak nelze mít bez dalšího za odporující ústavnímu pořádku ČR, ale je třeba ho vždy až v konkrétním případě vyložit a aplikovat ústavně konformně, tj. proporcionálně s ohledem na konkrétní skutkové okolnosti.“

2. Citované požadavky na ústavně konformní výklad § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu správní orgány v projednávané věci podle názoru soudu dodržely, neboť jednoznačně identifikovaly zákonnou podmínku pro udělení řidičského oprávnění, jejíž splnění nebylo v době jeho udělení žalobkyní prokázáno, žalobkyní řádně vyzvaly k doložení této podmínky a poučily ji i o následku neprokázání této podmínky v podobě odnětí řidičského oprávnění. Soud k tomu dodává, že již jen samotná skutečnost, že primární podnět k prošetření splnění podmínek pro udělení řidičského oprávnění přišel od německého Spolkového úřadu pro nákladní dopravu a řidiče, logicky implikuje závěr, že žalobkyně prochází evidencí tohoto úřadu, což znamená, že jí v minulosti bylo v Německu nějaké řidičské oprávnění uděleno, přičemž žalobkyně si následně řidičské oprávnění opatřila i v České republice. S ohledem na výše zmíněný celoevropský zájem na tom, aby se zabránilo v tzv. turistice za řidičskými průkazy v rámci zemí Evropské unie ze strany osob, které ve své domovské zemi přišly z rozličných důvodů o své řidičské oprávnění, bylo podle názoru soudu zcela namístě, že městský úřad se žalobkyní zahájil řízení o odnětí řidičského oprávnění podle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, ve kterém jí poskytl prostor k prokázání toho, že v době získání českého řidičského oprávnění splňovala podmínku obvyklého bydliště na území České republiky, případně že tuto podmínku splňuje v době vedení řízení o odnětí řidičského oprávnění. Žalobkyně ovšem zůstala pasivní, splnění této podmínky v minulosti ani v době vydání napadeného rozhodnutí neprokázala, a proto došlo k odnětí jeho řidičského oprávnění. Z tohoto pohledu vnímá soud postup správních orgánů i výklad § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu a jeho aplikaci na případ žalobkyně jako ústavně konformní. Námitka rozporu dotčeného ustanovení či postupu správních orgánů s ústavním pořádkem České republiky proto není důvodná. S ohledem na výše uvedené zdejší soud neshledal ani důvod k tomu, aby se obrátil na Ústavní soud s návrhem na zrušení zmiňovaného ustanovení zákona o silničním provozu.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

3. Soud dále uvádí, že zásadu ochrany práv nabytých v dobré víře (která je odrazem obecnější zásady důvěry jednotlivce v akty státu dovozované z čl. 1 odst. 1 Ústavy České republiky) nelze chápat tak, že po vydání rozhodnutí je třeba vždy upřednostnit dobrou víru ve správnost aktu veřejné moci. Dobrou víru vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 9. 2011, č. j. 1 As 94/2011–102, jako objektivně posuzované vědomí jednotlivce o souladu jednání s právem: *„dobrá víra jako nezaviněná nevědomost chrání jedince, který se zřetelem ke všem okolnostem nevěděl a ani nemohl vědět, že určitý stav je v rozporu s právem.“* Z uvedeného plyne, že nelze upřednostňovat právní jistotu a víru ve správnost aktů veřejné moci tam, kde z povahy věci účastník řízení dobrou víru nemohl mít, neboť musel vědět, že rozhodnutí orgánu veřejné moci nebylo vydáno v souladu se zákonem, resp. že nebyly splněny podmínky pro jeho vydání. *„Posouzení, zda svědčí účastníkovi řízení dobrá víra, záleží vždy na konkrétních skutkových a právních okolnostech. Pro vznik a trvání dobré víry je podstatná zejména doba, která uplynula od vydání nezákonného rozhodnutí, ale také příčina, míra a povaha zjištěné nezákonnosti“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 2. 2015, č. j. 2 As 241/2014–36, www.nssoud.cz). V rozsudku ze dne 19. 5. 2011, č. j. 1 As 36/2011–79, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud též vyslovil, že *„[p]o správních orgánech je v přezkumném řízení požadováno, aby citlivě vážily veškeré okolnosti a vydaly takové rozhodnutí, které by nevyvolalo větší poruchy správy, ani větší újmu účastníkům, než způsobilo původní protiprávní rozhodnutí“*. Cílem § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, které soud shledává zcela legitimním, je možnost odejmout již jednou udělené řidičské oprávnění osobě, která již v době vydání rozhodnutí zákonem stanovené podmínky nesplňovala. Nelze totiž ohlédnout od skutečnosti, kterou žalobkyně ve své argumentaci zcela pomíjí, že odejmutí řidičského oprávnění zde zasahuje do „dobré víry“ osoby, která musela vědět, že stanovené podmínky nesplňuje, a pouze se spoléhala na to, že když jí byl řidičský průkaz vydán, zachová si řidičské oprávnění i nadále. Žalobkyni zpochybňovaná právní úprava míří proti těm, kteří obcházejí pravidla pro získání řidičského oprávnění na území členského státu, v němž žijí, čímž postupují též v rozporu se zájmy a cíli Evropské unie vyjádřenými ve Směrnici. Veřejný zájem na zabránění tzv. „řidičákové turistice“ pak bezpochyby plyne právě i z veřejného zájmu na zajištění bezpečnosti silničního provozu. Kromě toho soud zdůrazňuje, že § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu umožňuje žadateli, který v době vydání řidičského oprávnění podmínku obvyklého bydliště nesplňoval, doložit, že ji v době rozhodování o odnětí řidičského oprávnění již splňuje, tedy tuto „vadu“ dodatečně zhojit, a tím odnětí řidičského oprávnění zcela zabránit. Ani námitku porušení dobré víry a právní jistoty žalobkyně tudíž soud neshledal důvodnou.
4. Žalobkyně rovněž neopodstatněně dovozovala pochybení správního orgánu I. stupně, pokud předmětné řízení o odnětí řidičského oprávnění zahájil na základě podnětu Ministerstva dopravy ze dne 13. 8. 2015. Tímto podnětem Ministerstvo dopravy žádalo na základě žádosti Spolkového úřadu pro nákladní dopravu a řidiče ve Flensburgu o prověření řidičských průkazů vydaných správním orgánem I. stupně, a to u pěti konkrétních státních příslušníků Spolkové republiky Německo, mezi nimiž byla i žalobkyně. Soud předně poznamenává, že obsahové náležitosti podnětu nejsou zákonnou úpravou stanoveny (srov. § 42 správního řádu) a ani není omezeno, kdo jej může podat (mohou jej podat jak fyzické a právnické osoby, tak i orgány veřejné moci, popřípadě může být podnět i zcela anonymní). Je třeba mít též na zřeteli, že řízení zahájené z moci úřední, jímž je bezpochyby i řízení o odnětí řidičského oprávnění, může správní orgán zahájit i bez jakéhokoliv podnětu, pouze na základě svých zjištění.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

5. Soud v této souvislosti upozorňuje na to, že z odůvodnění rozhodnutí obou správních orgánů vyplývá, že si byly vědomy toho, že správní orgán I. stupně v původním řízení o udělení řidičského oprávnění dostatečným způsobem neprovéřoval splnění podmínek pro udělení řidičského oprávnění definovaných v § 82 zákona o silničním provozu, neboť vedle naplnění formálních znaků obvyklého bydliště náležitě nezkoumal i naplnění materiálních znaků pojmu obvyklé bydliště tak, jak je vymezeno v zákoně o silničním provozu i ve Směrnici. Přitom už v době, kdy o vydání řidičského průkazu žalobkyně požádala, bylo běžnou správní praxí, že se správní orgány nespokojily pouze s formálním doložením podmínky obvyklého bydliště (doklad o nahlášeném přechodném pobytu, podnikatelském oprávnění atd.), ale vyžadovaly, aby žadatel prokázal skutečné osobní vazby, z nichž bude zřejmé, že na území České republiky po stanovenou minimální dobu fakticky pobývá. Tuto praxi potvrzovala i judikatura správních soudů, která se zabývala výkladem § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, z něhož plyne, co se rozumí obvyklým bydlištěm (resp. dříve přechodným pobytem) na území České republiky. V rozsudku ze dne 12. 2. 2015, č. j. 7 As 287/2014–36, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud konstatoval, že „podle zákona o silničním provozu se musí jednat o pobyt nikoliv formální (tedy pouhé právo na území České republiky přechodně pobývat), nýbrž skutečný fyzický pobyt. Ze zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. prosince 2011 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“; viz zejména jeho ust. § 16 a § 93 odst. 2) totiž vyplývá, že samotné potvrzení o přechodném pobytu nedokládá délku trvání přechodného pobytu cizince na území České republiky, neboť k podání žádosti postačuje odhodlání občana EU zdržovat se na území České republiky déle než 3 měsíce, které následně nemusí být naplněno. K vydání potvrzení není ani nutné trvání přechodného pobytu na území České republiky po určitou dobu. Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že s předložením potvrzení o přechodném pobytu a výpisu z živnostenského rejstříku je počítáno v ust. § 92 odst. 4 písm. d) zákona o silničním provozu jako s podkladem pro vydání řidičského oprávnění. Stěžovatel nicméně přehlíží, že se jedná o důkazní prostředky, jimiž má žadatel prokázat své obvyklé bydliště na území České republiky (srov. dikci – doklad prokazující obvyklé bydliště žadatele), přičemž hodnocení těchto důkazních prostředků provádí správní orgán. Tyto formalizované doklady samy o sobě automaticky neprokazují materiální pobyt stěžovatele na území České republiky, tedy obvyklé bydliště spočívající v užším vztahu ve smyslu § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu. (...). Z vnitrostátní i unijní úpravy jednoznačně plyne, že je nutné, aby žadatel prokázal svůj bližší vztah k území členského státu tím, že prokáže skutečnou délku svého pobytu na něm, a to nikoli pouze předložením dokumentu, který mu formálně pobyt na území členského státu umožňuje“. Obdobné stanovisko vyplývalo již z rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2013, č. j. 4 As 40/2012–26, a ze dne 13. 11. 2013, č. j. 6 As 47/2013–68, www.nssoud.cz. Také z ustálené judikatury Soudního dvora Evropské unie plyne, že členské státy vydávající řidičský průkaz mají povinnost zkoumat faktické splnění podmínek vydání řidičského průkazu stanovených unijní úpravou (srov. např. rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 26. 6. 2008 ve spojených věcech C-334/06 až C-336/06, či ze dne 26. 4. 2012 ve věci C-419/10).
6. Soud se shoduje se správními orgány v tom, že v případě žalobkyně nebyly k žádosti o vydání řidičského průkazu doloženy dostatečné podklady prokazující její faktické osobní a profesní vazby na území České republiky. Jednalo se pouze o formální dokumenty, tj. potvrzení o přechodném pobytu, pojistnou smlouvu o úrazovém pojištění, výpis z živnostenského rejstříku, nájemní smlouvu k nemovitosti uzavřenou dne 28. 7. 2014 (dle které bude nájemné stanoveno dle četnosti používání obytného prostoru), výpis z katastru nemovitostí týkající se předmětu nájmu a potvrzení o úhradě poplatku za komunální Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odpad. Skutečné osobní či profesní vazby z nich však dovodit nelze, neboť jde o dokumenty, které formálně deklarují možnost žalobkyně pobývat a podnikat na území České republiky, ale nijak nevypovídají o tom, zda tak žalobkyně fakticky činila (stejně stanovisko zaujal Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 6. 8. 2015, č. j. 9 As 252/2014–29, www.nssoud.cz, a to na základě obdobných dokladů jako v nyní souzené věci).

7. Pro soud je v projednávané věci podstatné, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí (srov. odst. 3 na straně 1) k důvodům zahájení řízení uvedl, že na základě podnětu Ministerstva dopravy posoudil původní žádost žalobkyně o vydání řidičského průkazu, a to včetně všech přiložených dokladů, a konstatoval, že na základě posouzení těchto dokladů zjistil, že žalobkyně nesplnila podmínku týkající se pobytu na území České republiky pro udělení řidičského oprávnění, a proto s ní bylo zahájeno řízení o odnětí řidičského oprávnění. Soud proto konstatuje, že správní orgán I. stupně nepochybil, pokud na základě podnětu Ministerstva dopravy a po vyhodnocení dokladů, které žalobkyně doložila k žádosti o vydání řidičského průkazu, shledal důvody pro zahájení řízení o odnětí řidičského oprávnění žalobkyně. Námitky žalobkyně v tomto směru tedy nejsou důvodné.
8. Soud shrnuje, že prvotní pochybení správního orgánu I. stupně, tj. neprověření splnění podmínky obvyklého bydliště, kterého se dopustil v řízení o žádosti žalobkyně o udělení řidičského oprávnění, bylo možno zhojit právě v rámci následně z moci úřední zahájeného správního řízení o odnětí řidičského oprávnění vedeného v intencích § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Soud se plně shoduje s názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým v již citovaném rozsudku č. j. 6 As 210/2018-39, podle něhož *„[v]ýklad stěžovatele, podle kterého, pokud již jednou bylo řidičské oprávnění uděleno, má se mít za to, že podmínky byly splněny, by činil ustanovení § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu zcela nepoužitelným. Toto ustanovení totiž (v souladu s úpravou obsaženou ve Směrnici) jednoznačně stanoví, že již jednou udělené řidičské oprávnění má být odňato, pokud zákonné podmínky splněny nebyly. Argumentace stěžovatele tak zcela postrádá logiku. Stejně tak nelze vycházet z premisy, že předložené doklady dostatečně prokazovaly obvyklé bydliště stěžovatele, jestliže se s nimi správní orgán spokojil. Také tento výklad by totiž zcela popřel smysl aplikované právní úpravy. I v demokratickém právním státě se může stát, že správní orgán pochybí a vydá rozhodnutí, aniž by k tomu měl k dispozici dostatečné podklady. Proto zde existují mechanismy jako je např. přezkumné řízení, obnova řízení, či v daném případě speciálně § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu, které mají sloužit k nápravě případných pochybení a odstranění nezákonných či nesprávných rozhodnutí“*. Výklad žalobkyně, že pokud správní orgán I. stupně v původním řízení hodnotil jí předložené dokumenty jako dostačující a jiné nepožadoval, lze podmínky pro udělení řidičského oprávnění, tedy i podmínku obvyklého bydliště, v době rozhodné považovat za splněné, je proto nutno odmítnout.
9. Žalobkyně rozporovala též otázku nesení důkazního břemene v řízení o odnětí řidičského oprávnění podle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu. Byla toho názoru, že správní orgány po ní nemohly požadovat, aby doložila, že podmínku obvyklého bydliště skutečně splňovala, ale že to naopak byly správní orgány, které měly prokázat, že žalobkyně tuto podmínku v době vydání řidičského průkazu nesplňovala. Svou argumentaci opírala o skutečnost, že řízení o odnětí řidičského oprávnění není řízením o žádosti a je zahajováno z moci úřední. Zdejší soud již v rozsudku č. j. 15 A 194/2016-40 uvedl, že v rámci řízení o odnětí řidičského oprávnění tížilo břemeno tvrzení a důkazní účastníka řízení. Je tomu tak proto, že účastník řízení jakožto původní žadatel o udělení řidičského oprávnění, jemuž bylo uděleno řidičské oprávnění, musí prokázat - buď zpětně, že mu svědčil v době řízení vedeného o udělení řidičského oprávnění nárok na jeho udělení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pro prokázání splnění podmínky obvyklého bydliště, či aktuálně, že mu nově svědčí nárok na udělení řidičského oprávnění, neboť v mezidobí od udělení řidičského oprávnění již splňuje podmínku obvyklého bydliště. Bylo na účastníku řízení, aby prvotně již v rámci řízení o udělení řidičského oprávnění, a zejména pak v rámci posléze zahájeného řízení o odnětí řidičského oprávnění, kdy správní orgán I. stupně pojal pochybnosti o splnění podmínky obvyklého bydliště, náležitě prokázal naplnění nejen formálních znaků obvyklého bydliště, nýbrž i naplnění materiálních znaků obvyklého bydliště na území České republiky. Závěry zdejšího soud a proboval Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 6 As 210/2018-39, v němž konstatoval následující: „[b]ýt lze stěžovateli přisvědčit, že obecně tíží důkazní břemeno v řízení o žádosti žadatele a v řízení zahajovaném z moci úřední naopak správní orgán, přičemž řízení podle § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu je *stricto sensu* samostatným řízením zahajovaným *ex offio*, nelze odhlédnout od jeho specifík, jakož i účelu, který byl přijatou úpravou sledován. Toto řízení nemůže být chápáno zcela izolovaně od původního řízení o udělení řidičského oprávnění, kde je žadatel povinen prokázat splnění podmínek pro vydání řidičského průkazu. Zákon o silničním provozu ve znění účinném do 31. 12. 2011, tj. před novelizací učiněnou již shora zmíněným zákonem č. 297/2011 Sb., neobsahoval speciální důvod odnětí řidičského oprávnění pro nesplnění zákonných podmínek v okamžiku jeho vydání. Pokud správní orgány zjistily skutečnosti nasvědčující tomu, že žadatel podmínku obvyklého bydliště (případně jinou podmínku) v době vydání řidičského průkazu nesplňoval, postupovaly podle obecné úpravy obsažené ve správním řádu a nařídily obnovu řízení o žádosti (případně mohly zahájit přezkumné řízení). Takový postup ostatně aproboval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 30. 4. 2013, č. j. 4 As 40/2012 – 26. Jelikož tímto způsobem vstoupily správní orgány do původního řízení, bylo na žadateli, aby prokázal, že skutečně splňoval podmínku obvyklého bydliště (resp. tehdy podmínku trvalého či přechodného bydliště, byť materiálně šlo o tytéž požadavky). Důkazní břemeno tudíž leželo zcela na účastníkovi řízení, což odpovídá též logice věci, neboť pro osobu, která skutečně pobývá (resp. pobývala) na území České republiky a má zde též osobní vazby, není těžké doložit tyto pozitivní skutečnosti. Naopak těžko bude správní orgán prokazovat negativní skutečnost, že žadatel na území České republiky obvyklé bydliště neměl a nemá (obzvlášť když žadatel může fakticky pobývat na území České republiky, ale nikoliv v místě formálně doloženého pobytu). Z těchto předpokladů vychází i důvodová zpráva k uvedené novele zákona o silničním provozu, dle které „povinnost předkládat či navrhnout obecnímu úřadu důkazy o obvyklém bydlišti nezatíží nijak zásadně osoby, které skutečně mají na území České republiky obvyklé bydliště, a zároveň zjednoduší řízení“. Pokud ovšem bylo cílem dané úpravy „zejména umožnit obecnímu úřadu efektivněji prověřit, zda žadatel - příslušník jiného státu nežádá o udělení řidičského oprávnění pouze formálně, aby se vyhnul zákazu nebo zvýšeným nárokům, které na něj klade jeho domovský stát“, pak by bylo zcela proti jejímu smyslu, pokud by byla vykládána tak, že jsou to naopak správní orgány, které mají prokazovat, že podmínka obvyklého bydliště splněna nebyla. Ustanovení § 94 odst. 1 písm. c) zákona o silničním provozu musí být chápáno jako speciální důvod obnovy řízení, v němž je třeba trvat na stejných principech jako v původním řízení o žádosti o udělení řidičského oprávnění. Ostatně i komentářová literatura tuto úpravu chápe jako zvláštní úpravu vůči obnově řízení (viz Buška, P.; Kněžínek, J.: Zákon o silničním provozu. Komentář. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2016, 304 s. ISBN 978-80-906024-1-0)“. S ohledem na výše uvedené je patrné, že námitka žalobkyně není důvodná.

10. Soud dále uvádí, že správní orgány v posuzované věci zjistily, že žalobkyně jak v řízení o žádosti o udělení řidičského oprávnění, tak v řízení o odnětí řidičského průkazu splnění podmínky obvyklého bydliště neprokázala. Žalobkyně sice nebyla v rámci předmětného správního řízení o odnětí řidičského oprávnění zastoupena osobou znalou práva, nicméně Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

muselo jí být zřejmé, že správní orgán I. stupně nepovažuje dosud z její strany předložené dokumenty za dostačující k prokázání obvyklého pobytu na území České republiky. Bylo proto na žalobkyni, aby za daného skutkového a právního stavu doložila svůj faktický pobyt v rozhodné době na území České republiky, tj. své skutečné osobní a profesní vazby na území České republiky. To ze strany žalobkyně učiněno nebylo, když k výzvě správního orgánu I. stupně předložila opět jen neprůkazné listiny, tentokrát v podobě smlouvy o nájmu prostoru sloužícího k podnikání ze dne 1. 6. 2014 a věrnostní karty obchodního řetězce Makro. Soud se přitom shoduje se správními orgány, že i tyto listiny neměly náležitou důkazní hodnotu k prokázání obvyklého bydliště ve smyslu § 82 v návaznosti na § 2 písm. hh) zákona o silničním provozu, tj. faktického bydliště na území České republiky. Žalobkyně tedy zcela pomíjí podstatu dané věci a ve své argumentaci tuto skutečnost (že fakticky nesplňovala podmínku obvyklého bydliště) ignoruje, resp. ji ani nijak nezpochybňuje. V žalobě vůbec netvrdila, že v rozhodné době měla obvyklé bydliště na území České republiky, a pouze opakovala, že předložené dokumenty byly dostatečné. Měla přitom v rámci řízení o odnětí řidičského oprávnění možnost spornou skutečnost doložit, čehož však nevyužila. Uvedenými listinami nemohla dokládat ani skutečnost, že podmínku obvyklého bydliště splňovala aktuálně (v době vedení řízení o odnětí řidičského oprávnění), neboť to jednak vůbec netvrdila, jednak na všech podáních u své osoby uváděla adresu bydliště v Německu, přičemž i z Německa svá podání odesílala. Soud se tedy shoduje se správními orgány v tom, že žalobkyně podmínku obvyklého bydliště nijak neprokázala. Lze uzavřít, že správní orgány o odnětí řidičského oprávnění žalobkyni rozhodly naprosto oprávněně.

11. Za nedůvodnou považuje soud i námitku žalobkyně, že jí nebyla dána možnost v rámci řízení o odnětí řidičského oprávnění seznámit se s podnětem, který Ministerstvo dopravy uplatnilo u správního orgánu I. stupně na žádost německého správního orgánu. Ze správního spisu prokazatelně vyplývá, že tato možnost byla žalobkyni dána v rámci práva na seznámení se s podkladovým materiálem, o kterém byla žalobkyně vyrozuměna správním orgánem I. stupně písemností ze dne 2. 3. 2016, ovšem žalobkyně tohoto svého procesního práva nevyužila.
12. Žalobkyně též namítala, že žalovaný měl ve svém rozhodnutí nepodloženě argumentovat tím, že výsledky pobytových kontrol provedených v minulosti cizineckou policií na území České republiky ukázaly, že pochybnosti německého správního orgánu jsou oprávněné, a že ve Spolkové republice Německo nebo v Rakousku existují agentury, které za určitý poplatek garantují občanům těchto zemí, že jim v České republice zajistí získání řidičského oprávnění. K tomu soud po prostudování obsahu žalobou napadeného rozhodnutí uvádí, že uvedené argumenty se v rozhodnutí žalovaného objevují na straně 3, v němž žalovaný rekapituluje obsah rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Nejedná se tedy o vlastní argumentaci žalovaného, ale o shrnutí odůvodnění prvostupňového rozhodnutí. Námitka žalobkyně o výše uvedených nepodložených tvrzeních žalovaného je v tomto směru neopodstatněná, neboť žalovaný tuto argumentaci nepřevzal. Z uvedeného je dále zřejmé, že uvedená námitka se tak může vztahovat pouze k rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nicméně soud nemůže souhlasit s tím, že by se mělo jednat o stěžejní důvody pro zahájení řízení o odebrání řidičského oprávnění a pro rozhodnutí ve věci samé. Jak totiž vyplývá z rozhodnutí správního orgánu I. stupně (odst. 2 na straně 3), ten v dotčené části shrnul své zkušenosti a poznatky z obdobných řízení. Je však pravdou, že správní orgán I. stupně nespecifikoval, v jakých řízeních tyto poznatky získal, a ani neuvedl, proč považuje tyto poznatky za obecně známé skutečnosti, což zcela jistě nelze označit za správný postup. To

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

však nic nemění na tom, že řízení bylo zahájeno na základě zcela jiných důvodů, a to z důvodu, že správní orgán I. stupně zjistil při posouzení původní žádosti žalobkyně o vydání řidičského průkazu, které inicioval podnět Ministerstva dopravy, že žalobkyně nesplnila podmínku týkající se obvyklého bydliště na území České republiky pro udělení řidičského oprávnění. Konkrétní důvody, na kterých založily správní orgány svá rozhodnutí, spočívaly ve zcela jiných argumentech než ve výše uvedených nepodložených tvrzeních správního orgánu I. stupně. Soud tedy shrnuje, že zmíněná nepodložená tvrzení správního orgánu I. stupně nemají žádný vliv na oprávněnost zahájení daného správního řízení ani na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, které tvoří s prvostupňovým rozhodnutím jeden celek.

13. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že žalobu v mezích uplatněných žalobních bodů vyhodnotil jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. výrokem I. rozsudku zamítl.
14. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, navíc je ani nepožadoval, proto soud výrokem II. rozsudku vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 29. května 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)